

Trăng Ngện

Mẹ sinh tôi vào một đêm rằm mưa gió ngày xưa,
Lúc chào đời đã lỡ hẹn cùng vàng trăng viên mãn.
Vùng tản cư hồi nầy ruộng hoang nhà trống,
Rước được bà mẹ vườn, ngoại cực trần thân.

Tôi lớn trong quê mùa như cây tạp vườn hoang,
Bảy tuổi biết leo lưng trâu, không từng ngồi xe đạp.
Không biết lời bài buổi để mua lòng người khác,
Nên thua thiệt cả đời vì không thể đổi lừa ai.
Ngơ ngác buổi ra thành, trước cuộc sống đua chen,
Mười năm sau chưa gọi rửa cho mình thành dân chợ.
Lớp phèn hết bám chân, nhưng chất chân quê vẫn còn đó,
Tôi tranh thủ những tháng hè, thích về lại thăm quê.

Bè bạn theo đuôi trâu một thời, mơ ước nhìn tôi,
Tuồng tôi thoát kiếp ngài, nhờn nhờ hóa bướm.
Tôi nhìn về hồn nhiên của đám bạn xưa thêm quá,
Cộng một chút phù hoa đâu thêm lớn tâm hồn.

Mỗi lần về quê bè bạn cũ lại vắng hơn,
Gái mười bảy đã lấy chồng, trai hai mươi đời vợ.
Cô bạn xưa nách con ngang nhà mua chịu rượu,
Đôi mắt ướt một thời bên lên gó bàn chân.

Xóm bên sông nhiều cô gái rời quê,
Về thăm nhà xênh xang lụa là hàng hiệu.
Vài căn nhà xây, đổi đời nhờ những đồng tiền báo hiếu,
Khởi sắc một vùng quê sao nghe có chút bụi ngùi.
Đồng bằng quê hương tôi nhiều cái nhất ngậm ngùi:
Sản lượng lúa nhiều, vùng cá ba sa lớn nhất,
Đầu tư văn hóa thấp và khó nghèo cũng nhất,
Và cũng dẫn đầu, những cô gái lấy chồng xa.

Chập tối buồn ra nhìn bến nước cô đơn,
Vàng trăng vừa lên đã bị mây mưa vẩn vù.
Tôi chợt nhớ lần lỡ hẹn đầu đời, trăng cũ,
Vàng trăng ngện hoài, chưa tỏa sáng một vùng quê.

Hoài Tường Phong

Bài thơ này được ban giám khảo chấm giải Nhất trong cuộc thi thơ Đồng bằng sông Cửu Long do "Liên Chi Hội Nhà Văn Đồng Bằng Sông Cửu Long" tổ chức vào cuối tháng 2 năm 2010, nhưng ban tổ chức đã không trao giải cho tác giả vì áp lực từ "khâu kiểm duyệt tư tưởng văn hóa" vì đã diễn tả sự thật về đời sống sinh hoạt ở vùng quê.